

Vem betalar markägarens lön när samhället ställer krav?

Att försöka få kontakt med myndigheter och kommuner tar tid och kostar pengar. Vem betalar markägare som försöker värna sin mark, dikesföretag eller närområde? Det frågar sig ATL:s krönikör Kersti Linderholm.

Publicerad 2019-02-09

Det är nog bara i Ryssland och Sverige som samhället tar mark i beslag först och förhandlar om priset flera år senare, skriver ATL:s krönikör Kersti Linderholm.

Samhället har många krav på markägare,

ofta under press och utan motprestation. Trots att min fastighet är liten så ställs olika krav på intrång från samhällets sida. Ibland helt utan föregående kontakt.

En dag fann jag kommunens underentreprenör i färd med att gräva fiber genom min väg och var på väg genom betena. Adrenalinet strömmade till och jag lyckades stoppa de oförstående entreprenörerna. Ett antal timmar gick åt till att få tag i ansvarig, som erkände att det blev fel och lovade återställa, men sedan hände inget.

Återigen försökte jag ta mig igenom kommunens växel där beskedet blev ”det är många som ringer”. I mitt stilla sinne tänkte jag att de var och fikade. Lyckas man komma fram till en riktig människa får man inte prata direkt med berörd utan blir kopplad till ”servicecenter” eller ”kundtjänst”. Det är en mycket effektiv censurtjänst som både myndigheter och kommuner har infört. Man får lägga tid att förklara sitt ärende för någon som oftast inte förstår problemet. Efter några dagar får man ett ”goddag yxskaft”-svar.

Men man får vara glad så länge som man slipper prata med datorer, vilket bland andra Jordbruksverket erbjuder. Datorn ber om namnet på den man vill prata med och kopplar sen till någon helt annan.

Är det inte ledningar som ska grävas ner

är det vägar som ska anläggas. Det är nog bara i Ryssland och Sverige som samhället tar mark i beslag först och förhandlar om priset flera år senare, när bygget är klart. En förhandling där markägaren ligger i lä mot Trafikverkets resurser

och som snarare kan betecknas som diktat. Mycket tid tar det som givetvis inte ersätts. Senaste året har jag lagt mycket kraft på att inte bli av med mark till kommunen som vill ha ett skogsskifte till industrimark. Jag vill ha ersättningsmark, men en långdragen omarrondering har lagt kommunens markinnehav i malpåse (säger de).

Förra veckan gick en förmiddag åt till dessa markdiskussioner och eftermiddagen ägnades åt ett lantmäterisammanträde. Det är kommunens helägda bolag som vill bygga en bräddstation för avloppsvatten vid vår badvik. När jag påpekade att lantbrukare måste bygga bassänger för att ta hand om sitt gödselvatten fick jag veta att dessa bräddstationer "aldrig" bräddar. Man kan undra varför det i så fall behövs en bräddstation.

Av en tillfällighet fick jag åtminstone yttra mig i ärendet då lagen anser mig berörd genom en vägandel. Nyligen fick jag erfara att jag inte har rätt att framföra åsikter om lämpligheten i att bygga ett kontorskomplex i jordbrukslandskapet inom strandskyddat område. Det var 20 meter

mellan min fastighet och aktuellt skrytbygge så juridiskt ansågs jag inte berörd.

I går kom Lantmäteriets beslut om bräddstation och VA-ledningar, en lunta på drygt 40 sidor med plottriga oläsliga kartor. Det kommer att ta många timmar att förstå vad samhället har beslutat.

Myndigheternas och kommunens företrädare uppbär lön vare sig de gör rätt eller fel, men vem betalar markägare som försöker värna sin mark, dikesföretag eller närområde?

Kersti Linderholm, Silvbergs Miljöteknik